

150
СИ-9

У НОВОМЕ САДУ У УТОРАК 30. ЈАНУАРА 1873.

ГОДИНА II.

ПОЗОРИШТЕ

БРОЈ 14.

УРЕЂУЈЕ А. ХАДИЋ.

ИЗЛАЗИ ЧЕТИРИ ПУТА НА НЕДЕЉУ НА ПО ТАБАКУ. — ИСТОИ ЗА НОВИ САД 40, А НА СТРАНУ 60 НОВ. МЕСЕЧНО. — ЗА ОГЛАСЕ

БАЛКАНСКИХ НАПЛАКУЈЕ СВЕ ОД ЈЕДИН ВРСТИ 3 НОВ. И 30 ЗА ЖИГ ОВАКИ ПУТ.

БИЛБОРДИ СВЕДОВАЊЕ ОД КОМПАНИЈЕ БИЛБОРДИ БИЛБОРДИ

ИЗБИРАЧИЦА.

ШАЉИВА ИГРА У ЗЧИНА С ПЕВАЊЕМ ОД К. ТРИФКОВИЋА.

(Наставак.)

Сви. Да да, залогу! (Савета да залогу.)

Савета (баци се на Милицу) Јасе срдим на тебе!

Малчика. За што?

Савета. За то, што још ниси ни речи преговорила.

Малчика. Тако ми се допада! (Баци се на Штанцику) Ја се срдим на тебе.

Штанцика. За што?

Малчика. Што си несталан.

Штанцика. Тако ми се допада! (Баци се на Малчику) Ја се срдим на тебе!

Малчика. За што?

Штанцика. Зарад твојих погледа!

Малчика (погледи на Бранку.) Тако ми се допада!

(Баци се на Тошику) Ја се срдим на тебе!

Тошица. То ми је врло жао!

Сви (смеју се) Залогу, залогу!

Тошица Али, молим —

Малчика. Нисте питали „за што“, дајете залогу!

Тошица. Ваша је реч за мене заповест! (Даје залогу.) Ево залогу! Али сада ја се срдим на господицу Малчику. (Баци се у место на Малчику па Кату).

Ката. На мене господине Тошице?

Тошица. Опростите, нисам се хтео на вас бацити, већ на господицу Малчику. (Смеју се.)

Малчика. Праштамо вам, можете ли се бацити још једанпут!

Тошица. Ја сам благодаран! (Пређе Малчику.) Молим за мараму!

Ката. Али господине, та ја овде седим!

Тошица. Тако, а мени се учинило, али како ми се само и могло учинити!

Малчика. Нисте сретни, господине Тошице, али како му драго, доста је игре! Да судимо сада! (Узме све залоге) Дакле, молим, ви сте поротница. Будите строги, али праведни, и заборавите да су оптужени Срби. Дакле, шта ћемо са овом залогом?

Штанцика. Нека прави тестаменат!

Сви. Прима се!

Малчика. Савета, залога је твоја! Окрени се.

(Савета учини) Кome остављаш ово? (Покаже пољубац.)

Савета. Мојој Малчики!

Соколовић (у картању) Зелена дама!

Малчика. Мени дакле пољубац! (Покаже велики пос) А коме ово?

Савета. Господину Штанцици.

Тимић (у картању) Тиквени горњак?

Малчика. Није од најлепших легата. (Покаже две скlopљене руке) А коме ово?

Савета. Милици!

Соколовић (у картању) Црвена дама!

Малчика. Милица пријатељство! (Покаже кушку)

А коме ово?

Савета. Господину Тошици.

Тимић (у картању) Но, ако то није луда карта!

Малчика. Доста нежан дар. (Покаже срце) А коме ово?

Савета. Господину Бранку.

Соколовић (у картању) Једва једаред, права карта!

Малчика. Лепо, Савета, господину Бранку

— твоје срце!

Савета. Нека ме узвини господин Бранко,

јер ја не видим!

Бранко (за себе) Једнако ме одбija!

Малчика. Доста је било! Шта сада да почнемо!

СЕДМА ПОЈАВА.

Јован и прећашњи.

Јован. Изволите, господе, јело је на столу!

Сви. Прима се, прима се!

Бранко (понуди Савети руку) Смем ли молити?

Савета. Захвалујем, — ја морам у кују! (Оде)

Малчика. Даље, молим, где су кавалери? (Приближи се Бранку) Ради још чујати да је ово као чин

Штанцика (заједно) Молим! (Гурну се.)

Тошица

Штанцика (који је уграбио Малчику) Али, господине, купите себи наочаре. (Оде с Малчиком)

Тошица. Проклети лопов! (Оде с Малчиком)

Штанцика (Кати) Је ли слободно? (Оду)

Соколовић (Тимићу) Изволите само напред. (Оду)

Бранко (стоји замислен) Већ видим да ме не воли!

ОСМА ПОЈАВА.

Савета, Бранко.

Савета (узео је) Отишли су! (Опази Бранку) Ах!

Бранко (осврне се) Ви сте госпођице! (Приступи јој) Ви рекосте, да идете у кујну?

Савета. Била сам већ!

Бранко. Празни изговори, али ишаје довољни, да њиме оправдате ваше понашање на спрам мене.

Савета. Ја вас не разумем, господине!

Бранко. Не разумете ме! Зар ви нисте женска, којој је дано да мушкима ма из очију чита очејања што су им урезана у срцу? Зар се може и помислити, да ви ни до данашњег дана не приметисте, како ме мучите вашим ладним понашањем?

Савета. Доста господине! (За себе) Држ, се Савета!

Бранко. Зар ваше срце никада није јаче за гуцало? Зар ви баш ни за кога на свету не марите?

Савета. Ко зна!

Бранко. Чујте ме, госпођице! Од првог дана, када сам вас видио, једнако лебди ваш лиг пред мојим очима. Од тога доба, ја не имадох друге жеље, већ те, да задобијем у малој, у најмањој мери вашу наклоност.

Савета. Заиста, господине?

Бранко. Ви се још сумњавате? Не, не, госпођице, ја не умем ласкати, ја не умем да избираам оне слатке речи, којима људи најбожанстеније осећање тумаче. Ја знам само једно, а то је: да

vas љубим свом снагом душе своје, да вас љубим ватром прве љубави.

Савета (за себе) О, Боже!

Бранко. Ви бутите?

Савета (прене у смеј) Ха, ха, ха! Ви љубите, — мене, — мене љубите! — Ха, ха, ха! Опростите, господине, није лепо од мене, што се смејем, али то што сам чула, тако је што новозападене — од вас ће да — ха, ха, ха!

Бранко (узбуђен) Госпођице, ја не налазим да је моја љубав тако смешна!

Савета. Заиста не, — ја се не смејем вашој љубави — већ предмету ваше љубави. Ха, ха, ха! Опростите, опет сам се занеда... Немојте се за то срдите!.. Зaborавите на овај тренутак и ствар је свршена.

Бранко. Госпођице, ја вас не разумем!

Савета. Не разумете? Даље чујте! И ја љубим!

Бранко. Љубите?

Савета. Да — али не вас — већ другог! па сада збогом, господине. Ха, ха, ха! (За себе у поласку) Како је тешко плаћати дугове! (Оде)

ДЕВЕТА ПОЈАВА.

Бранко, затим Јован.

Бранко. Доцкав! Доцкав! Она љуби другог! А мене? Мене исмејава! Са мном се титра. Гром и пако! Стојим посрамљен као кавко дериште! Зар ја нисам у стању ни једно сироче да усеребим! Не, ово јој не бу опростити! Тако ми мугашкога поноса, ово јој не бу опростити!

Јован (ступи) Госпођица Малчика пита за вас, господине.

Бранко (за себе) Малчика? Баш како ваља!

Чујете о мени госпођица Савета!

Бранко (Крај првој радњи).

ДРУГА РАДЊА.

ПРВА ПОЈАВА.

(Сврт код Соколовића. Савета приправља дручак. Соколовић хода горе доле по соби, Јеца седи и плете)

Соколовић. Ја ти кажем, жено, да су те проклећете вечерње забаве велики трошак!

Јеца. Биле оне трошак или не биле, то је сад све једно! Што мора бити, мора!

Соколовић. Али за што да мора бити!

Јеца. За што? За то, што мора! Или ћемо ми зар да будемо гори од других?

Соколовић. Од други! Увек се морамо по другима да равнамо! Када ћемо једаред по нашо, воли живити!

Јаца. Хобеш ваљда да се отубиш од целога света?

Соколовић. А шта ја имам од тога целога света, што ми долази на моје вечерње забаве? То, да ме још онога вечера, док је у мојој рођендански кући, исмејава.

Јаца. Исмејава?

Соколовић. Да како, исмејава. Јер ако потрошим на такву забаву мање него што би могао, онда кажу: „Ципија, срам габило, како се није стидио, да нас на такву вечеру позове“, — ако пак учиним више, него што би могао, онда кажу: „Лудак, размебе се, потроши једнога вечера толико, да после мора месец дана да гладује“. Ето, шта се човек хасни од вечерње забаве!

Јаца. Ти си заборавио да имали ћебер на удају!

Соколовић. Нисам, жено, али ја би волео, да ми ко узме моју ћебор зарад ње саме, а не за-

рад моје вечерње забаве. Зар ја нисам тебе први пут у кујни угледао?

Јаца. Ондас су била друга времена!

Соколовић. Реци боље, онда још није било вечерњих забава!

Јаца. Добро, добро, ја се не ћу препирати! Ако ти је што неправе, а ти кажи Малчики!

Соколовић. Та да, ти би одмах, да се ја са Малчиком свађам, ал' тога не ће бити, Малчика је моје дете!

Јаца. То јест, ваљда је нешто и моје!

Соколовић. У толико што си је родила, али за то она опет мене већма воли.

Савета (за себе.) Како је Малчика сретна!

Соколовић. Иди, Савета, види је ли устала Малчика. Ако није, немој да је пробудиш, а ако јесте а ти је зови да доручкује, то јест, ако је гладна, јер ако није, ми ћемо још приочекати, и онако је тек 10 и по!

Савета. Одмах — ал' гле, ево је где долази и сама!

(Настави се.)

39. ДАМСТИЋИ.

ПОЗОРИШТЕ.

* (Поп о глумцима.) Како се све већма губе предрад суде о „комедијацијама“ и како се већ и у опим круготворима, који су најпристапнији били, починуши ширити здрави назори: нови нам доказ даје говор немачког владике Реваса, што га је држao, кад је венчавао неку немачку глумицу с неким певачем. „Из једнога храма“, рече вредни свештеник, — „ступате у други, из храма лепе уметности, у храм болжији. Ш ви сте свештеници, свештеници болжествене уметности, а ја сам свештеник болжији. Ваше су књиге дивни производ генија човечијег, моја је књига свето писмо. Ви проповедате љубав, јушаштво, победу врлине над опасном, а ја хришћанску љубав и врлину. Али ипак има једна разлика међу вашим храмом и мојим. У вашем се храму све срштује, кад надне застор, код мене пада застор само над гробом. Ваш је позив леп и племенит, па се тако и не сумњам, да и у вашем сруму има искра оне љубави, коју нам у своме храму умете приказивати тако живо, да нам се душа потреса!“

СИТИЦЕ.

* (Потпредседник америчански отишао у новинаре.) Колфос, потпредседник у северним американским државама, оставља своје место и одлази у новинаре, а до уређујући лист: „Њујоршку трибину“. То је до сада највећа слава за новинарство. Кад друга глава највеће републи-

ке на свету оставља свој тако важни положај, па одлази у новинаре, тад се новинарство јавља као велика сила у правом смислу те речи. Ала би и ир. пуштало у нас, да се на једанпут прогује, како је искакао краљевић постао уредником јаквог политичног листа! Али до тога не ће дуго још доћи, код нас у Европи!

* (Ноћно страшило.) Испки Талијанац у Паризу чуо је сваку ноћ око два са сата после попоћи, да му пешти коцка на прозору. Становао је у другом спрату, у склонији, па прозор му дакле не могаше доћи нико, који дакле бескоцка, ако не вештице. Из собе је већ више пута пазио из помрчнице, шта то коцка, али никако да онази што. Једне ноћи остави прозор отворен, да види, хоће ли га и тада узимаји пратити утвара. У један мах стресе се сав од страха у постели: искакао је и улети у собу, те се спусти њему у постелју. Ван себе од страха оназио је у аветије само два ватренапа ока, и осетио је, да му је села на раме. Скочи из постелје и поче викати у постоји, а аветија му једнако седи на рамену. На вику дођу слуге, ослободе једнога Талијанаца муке и протумаче целу ствар. Искакао старац, што је пре Талијаница, становио у тој истој соби, држао је више припитомљене звоне ради. Кад је умрло, пустили су сву ћетову мезимчад на слободу, а велика совуљага, што је дуже времена плавила Талијанија, била је вала да ћељка свога старог пристапилата, те је свалу поћи тамо долетала.

Издаје управа српског народног позоришта.

јејот и мони ај даје јасне ванчореја ојом даје
СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

23. ПРЕДСТАВА

У НОВОМЕ САДУ У УТОРАК 30. ЈАНУАРА 1873. године, у позоришту највећег и најбољег српског позоришта, у новој позоришној дворани

ПО ДРУГИ ПУТ:

ДОВРОСРЕДЊИЈА.

Пријевој позоришнијија је у овом појавијујеја
ПОЗОРИШНА ИГРА У 5 ЧИНОВА, ОД ШАРЛОТИ БИРХПФАЈФЕРОВЕ, О НЕМАЧКОГ МАСКАРА,
 дјектујеја је у њеној позоришној дворани
 у новој позоришној дворани

ОСОБЕ:

Атена војводкиња Шаторенардова	J. Маринковићка.
Херманса, унука јој	J. Сајевићка.
Маркиз Бретнил, нећак јој	Марковић.
Анатол, син му	Сајевић.
Абе Ботлер	Суботић.
Хонорина грофица Депортова	Л. Маринковићева.
Жилберта, насторка јој	Л. Хаџићева.
Нинона	Л. Маринковићева.
Елер { питомице у васпиталишту	Љ. Зорићева.
Етијенета	Б. Хаџићева.
Леблан, први учитељ у васпиталишту	Петровић.
Жил барон Клервал	Станчић.
Едвард виконт Мерикур	Божовић.
Луј Декас	Пешић.
Доктор Флаве, ранар	Лукић.
Катона, сељанка, хермансиња дојила	Ј. Поповићева.
Никола, син јој	Божовић.
Маркизов слуга	Стенић.
Грофичин слуга	Пешић.
Вратар у васпиталишту	Соколовић.
Анатолов дочек	Бунић.
Питомице, слуге. — Збива се које у Паризу, које у селу Булоњу близу Париза.	

Улазнице се продају у писарници позоришној (стану матичном) од 9—12 пре подне и од 3—5
 сахата, после подне, а после на каси.

Ко од наших претплатника жели своја места за ову представу задржати нега се изволи тога ради
 пријавити у позоришној писарници најдуже до 11 сахата пре подне.

У петак 2 фебруара: „МАКСИМ ЦРНОЈЕВИЋ.“ Трагедија у 5 чинова с певањем од Лазе
 Костића, за позорницу удесио А. Хаџић, музика од А. Максимовића. — Г. Милева Станишићева
 изабиће у том комаду први пут на позорницу.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.